

3

Sotva čtyři dívky překročily potok, povstala skála Hanging Rock přímo před nimi, jasně viditelná za krátkým travnatým svahem. Miranda ji spatřila jako první. „Ne, ne, Edito! Ne dolů na boty! Tamhle nahoru – na oblohu se dívej.“ Mike si později vzpomněl, jak se zastavila a zavolala přes rameno na tu malou tlustou, co se plahočila vzadu.

Nečekaný a náhlý účinek prudce stoupajících vrcholů vyvolal ticho tak nasycené jejich silnou přítomností, že i Edita byla uvržena do němoty. Nádherná podívaná – jakoby zařízena obzvláštní dohodou mezi nebesy a ředitelkou Akademie Appleyard – byla na jejich prohlídku oslnivě nasvícena. Na příkrém jižním průčelí odhalila hra zlatého světla a tmavě fialových stínů složitou konstrukci dlouhých svislých desek; některé hladké jako obří náhrobky, jiné rýhované a vroubkované prehistorickou architekturou větru a vody, ledu a ohně. Obrovské balvany, původně vyplivnuté rudě žhavé z vroucích útrob země, nyní odpočívaly, vychladlé a zaoblené v lesním stínu.

Lidské oko postaveno tváří v tvář tak monumentálním útvarům přírody je žalostně nedostatečné. Kdo ví, jak mnoho nebo jak málo zázraků rozprostírajících se před nimi skutečně zaznamenaly

čtyři páry očí, které nyní zíraly upřeně s bázní a úctou na Hanging Rock? Všimne si Marion Quadeová vodorovných říms, které protínají kolmice hlavního vzoru, jehož geologickou strukturu si musí zapamatovat na pondělní eseji? Je si Edita vědoma stovek křehkých hvězdovitých květů drcených pod jejími dusajícími botami, zatímco Irma zachytila šarlatový záblesk papouška a domnívá se, že mezi listy hoří plamínek? A cítí se Miranda – jejíž nohy vypadají, jako by volily svou vlastní, nezávislou cestu skrze kapradí – být něčím víc než jen divákem zírajícím s otevřenou pusou na prázdninovou pantomimu, když zaklání hlavu směrem k třpytivým vrcholům? Krácejí spolu tiše k dolním svahům, v jedné řadě, každá uzamčena v soukromém světě vlastních vjemů, neuvědomujíc si pnutí a tlak roztavené hmoty, která drží skálu ukotvenou do sténající země: skřípění a otrásání, bloudivý vzduch a jeho proudy známé pouze moudrým malým netopýřům, visícím vzhůru nohama ve svých vlhkých lepkavých jeskyních. Žádná z nich nevidí, ani neslyší hada, který se měděně klikatí po kamenech před nimi. Nevšimnou si ani panického úprku pavouků, ponrav a sviněk z hniјících listů a kůry. V této části Hanging Rock nevedou žádné stezky. A pokud tu někdy *byly*, jsou dávno vyhlazené. Je to už velmi, velmi dlouhá doba, kdy na vyprahlá ňadra skály vnikla jiná živá bytost než zbloudilý králík nebo malý klokan.

Marion jako první protrhla pavučinu ticha. „Ty vrcholy... musí být milion let staré.“

„Milion. Fuj, to je strašné!“ zvolala Edita. „Mirando! Slyšela jsi to?“ Ve čtrnácti mohou znít miliony let téměř neslušně. Miranda, prozářená klidnou němou radostí, se jen usmála. Edita trvala na svém. „Mirando! Že to tak není?“

„Můj papá jednou vydělal na dolech milion – v Brazílii,“ řekla Irma. „Koupil mojí mamá rubínový prsten.“

„Peníze jsou něco úplně jiného,“ poznamenala Edita a měla výjimečně pravdu.

„Ať se to Editě líbí nebo ne,“ podotkla Marion, „to její malé tlusté tělíčko tvoří miliony a miliony buněk.“

Edita si zacpala uši rukama. „Nech toho, Marion! Nechci poslouchat takové hnusné věci.“

„A co víc, ty malá huso, už jsi odžila miliony a miliony vteřin.“

Edita zbledla v obličeji jako křída. „Přestaň! Dělá se mi z toho špatně.“

„Ach, neutahuj si z ní, Marion,“ konejšila situaci Miranda, když viděla, jak Edita – zpravidla nedotčená posměchem – najednou úplně zvadla. „Chudák dítě je přespříliš unavené.“

„Ano,“ fňukla Edita, „a ty protivné kapradiny mě píchají do nohou. Proč se nemůžeme posadit tady na tenhle kmen a dívat se na tu škaredou starou skálu odsud?“

„Protože,“ pravila Marion Quadeová, „ty jsi trvala na tom, že chceš jít s námi, a *my*, tři starší se chceme jít podívat blíž na Hanging Rock, než pojedeme domů.“

Edita začala kňourat. „Je to tu odporné... Nikdy jsem si nemyslela, že to bude tak hnusné, to bych sem vůbec nešla...“

„Vždycky jsem se domnívala, že je hloupá, ale teď už jsem si tím jistá,“ uvažovala Marion nahlas. Přesně tak, jak by sdělovala prokázanou zákonitost o rovnoramenném trojúhelníku. V Marion nebyla žádná skutečná nevraživost – pouze spalující touha po pravdě na všech úrovních.

„Nevadí, Edito,“ uklidňovala ji Irma. „Brzy se budeš moct vrátit domů a dát si další velký kus toho krásného dortu, co jsme dostaly k valentýnu a budeš zase šťastná.“ Jednoduché řešení nejen pro Editinu současnou svízele, ale i pro strasti celého lidstva. Už jako malá holčička chtěla Irma Leopoldová především, aby byli všichni šťastní s dortem dle svého výběru. Někdy se pro ni tato touha stala téměř neúnosnou, jako když se dnes odpoledne podívala na mademoiselle spící v trávě. Později dá této své potřebě průchod ve formě neuvěřitelných darů z překypujícího srdce i peněženky; činnost bezpochyby přijatelná pro nebesa, když už ne pro její právní poradce: nemalé dary pro tisíce ztracených případů – malomocné, krachující divadelní společnosti, misionáře, kněží, tuberkulózní prostitutky, světce, chromé psy a flákače po celém světě.

„Mám pocit, že tam bývala nějaká stezka,“ řekla Miranda. „Pamatuji si, jak mi taťka ukazoval obrázek lidí ve staromódních šatech, kteří mají u skály piknik. Přála bych si vědět, kde to bylo malované.“¹

„Možná přišli z druhé strany,“ řekla Marion a vytáhla tužku. „V té době pravděpodobně přijeli od vesnice Macedon. Jedna věc, kterou bych opravdu ráda viděla, jsou ty podivné balancující balvany, co se nepochopitelně drží v rovnováze, kterých jsme si dnes ráno všimly z povozu.“

„Nemůžeme jít už o moc dál,“ řekla Miranda. „Pamatujte, děvčata, slíbila jsem mademoiselle, že nepůjdeme příliš daleko.“

¹ Obrázek, na který si Miranda vzpomněla, byl „Piknik u Hanging Rock, 1875“ od Williama Forda, který nyní visí v Národní galerii ve Victorii.

Při každém dalším kroku byla vyhlídka před nimi stále úchvatnější – přidaly se detaily vroubkovaných skalních trhlin a lišejníkového kamene. Tady lesní vavříni lesknoucí se nad zaprášenými stříbřitými listy dřínu, tam tmavá štěrbina mezi dvěma kameny, kde se hebká kapradina Venušin vlas chvěla jako zelená krajka. „No, alespoň se podívejme, jak to vypadá na tomhle prvním malém svahu,“ řekla Irma a sebrala své objemné sukně. „Ten, kdo vynalezl ženskou módu pro rok devatenáct set, měl by být donucen, aby prošel australským kapradím ve třech vrstvách spodničky.“ Kapradiny brzy ustoupily pásu husté škrábající kleče, která končila na skalnatém převisu ve výšce pasu. Miranda byla z kosodřeviny první venku a klekla si, aby pomohla ostatním nahoru se stejnou jistotou, kterou dnes ráno obdivoval Ben Hussey, když otevírala bránu. („Ve věku pěti let,“ rád vzpomínal její otec, „naše Miranda přehazovala nohu přes koně jako honák krav.“ – „Ano,“ dodala její matka, „a poté vkráčela do salónu s hlavou vztyčenou jako malá královna.“)

Nacházely se na téměř kruhové vyvýšenině obklopené kameny a balvany a několika rovnými stromky. Irma okamžitě objevil mezi balvany jakýsi průhled a fascinovaně zírala na piknikový areál pod nimi. Malá rušná scéna mezi skupinami stromů vystoupila, jako by byla zvětšená silným dalekohledem, se stereoskopickou přesností: drožka s panem Husseym zaneprázdněným mezi koňmi, kouř stoupající z malého ohníčku, dívky mihotající se ve světlých šatech a otevřený slunečník mademoiselle jako bledě modrý květ vedle tůňky.

Dohodly se, že si na pár minut odpočinou ve stínu balvanů, než se vydají ve svých šlápějích zpět k potoku. „Kdybychom tak mohly

zůstat venku celou noc a sledovat, jak stoupá měsíc,“ řekla Irma. „Netvař se tak vážně, Mirando, drahoušku – nemáme tak často příležitost užívat si zábavy mimo školu.“

„Aniž bys byla sledována a špehována tou malou krysou Lumleyovou,“ řekla Marion. „Blanche prý bezpečně ví, že si slečna Lumleyová čistí zuby jen v neděli,“ řekla Edita.

„Blanche je ohavná malá vševědoucí slečna“, řekla Marion, „a ty taky.“

Edita se nedala vyvést z klidu, „Blanche prý taky ví, že Sára píše básničky. Na záchodku, víš. Jedna, co našla na zemi, byla celá o Mirandě.“

„Chudák Sára,“ řekla Irma. „Nevěřím, že miluje na světě někoho jiného kromě tebe, Mirando.“

„Nechápu, proč,“ řekla Marion.

„Je sirotek,“ řekla Miranda jemně.

Irma pokračovala: „Sára mi připomíná malého kolouška, kterého papá jednou přinesl domů. Stejně velké vyděšené oči. Starala jsem se o něj celé týdny, ale mamá řekla, že v zajetí nikdy nepřežije.“

„A?“ zeptaly se.

„Umřel. Mamá neustále říkala, že byl *poznámenán*.“

Edita zopakovala: „*Poznámenán*? Co to znamená, Irmo?“

„Měl na sobě znamení smrti, samozřejmě! Jako ten chlapec, co, na hořící lodi stál, všichni prchli, on se bál, tra, la, la...“ Zapomněla jsem, jak je to dál.“

„Ach, to je ošklivé! Myslíte si, že jsem *poznámenaná*, děvčata? Já se vůbec necítím dobře. Myslíš si, že tomu chlapci na palubě bylo špatně od žaludku jako mně?“

„Jistěže – pokud ovšem taky snědl k obědu příliš mnoho kuřecí rolády,“ řekla Marion. „Edito, jednou, jedinkrát bych si přála, abys chvílí přestala mluvit.“

Po Editině zavalitém obličejí stékalo několik slz. Jak to přijde, uvažovala Irma, že Bůh učinil některé lidi tak ošklivé a protivné a jiné tak krásné a laskavé jako Miranda; drahá Miranda se sklání, aby chladnou rukou pohladila hořící čelo dítěte. Zaplavila ji bezdůvodná něžná láska, taková, jakou někdy vyvolalo nejlepší francouzské šampaňské od papá nebo melancholické vrkání holubů za jarního odpoledne, a naplnila její srdce až k puknutí. Láska, která zahrnovala i Marion čekající s útrpným úsměvem, až Miranda vyřeší Editiny nesmysly. Irmě vhrkly slzy do očí, ale nebyly to slzy smutku. Nechtěla plakat. Jen milovat. Zatřásla svými kudrnami, vstala ze země, kde ležela ve stínu, a začala tančit. Nebo raději vznášet se nad teplými hladkými kameny. Všechny kromě Edity se zbavily punčoch a bot. Irma tančila bosá, malé růžové prsty se sotva dotýkaly povrchu; jako baletka s létajícími kudrlinkami a stuhami a s jasnými nevidomými očima. Byla v Covent Garden, kam ji ve věku šesti let vzala babička, posílala polibky obdivovatelům v parteru a hodila květinu ze svého pugétu do lóže. Nakonec poklesla do hluboké úklony směrem ke královské lóži, někde ve výšce blahovičnicku. Edita, opřená o balvan, ukazovala na Mirandu a Marion, které se vydaly k dalšímu menšímu svahu. „Irmó. Jen se na ně podívej. Kam si, pro všechno na světě, myslíš, že jdou bez bot?“ Irma se jen zasmála. Edita popuzeně řekla: „Musely zešílet.“ Podobné nepředložené pošetilosti byly vždy mimo chápání Edity a jí podobných, co si v raném životě oblíbí galoše a vlněné ponožky do postele. Hledala u Irmy morální

podporu a vyděsilo ji, když viděla, že si Irma už také dávno zula boty a stáhla punčochy, a teď si je věšela k pasu.

Všechny čtyři dívky se prodíraly dřínem, Miranda trochu vepředu. Edita se plahočila v závěsu. Viděly, jak se Mirandiny rovné světlé vlasy uvolnily nad namáhanými rameny, když si klestila cestu a rozhrnovala nápor zaprášené zeleně. Až křoviny začaly konečně řídnout před průčelím malého útesu, na kterém se chvělo poslední sluneční světlo. A právě takhle se během milionů letních večerů stíny prodlužovaly na skalách a vrcholcích Hanging Rock.

Půlkruhový převis, na který se právě vyšplhaly, měl téměř stejný tvar jako ten nižší předtím, a lemovaly ho balvany a volné kameny. Trsy pružných kapradin nehybné v pozdním vybledlém světle nevrhaly na koberec suchého šedého mechu žádné stíny. Pláň pod nimi byla sotva viditelná; bezmezně neurčitá a vzdálená. Irma pohlédla dolů skrz dva balvany a viděla, jak se dole třpytí voda a drobné postavy přicházejí a odcházejí záclonami růžového kouře nebo snad mlhy. „Co to tam dole ti lidé mohou dělat? Vypadají jako mravenci?“ Marion se podívala přes její rameno. „Překvapivé množství lidských bytostí nemá žádný životní cíl. I když je samozřejmě pravděpodobné, že splňují nějakou důležitou funkci, o které ani nevědí.“ Irma neměla náladu na jednu z Marioniných přednášek. Opustila lidské mravence a jejich hemžení bez dalšího komentáře. I když si na krátkou chvíli uvědomila poněkud nezvyklý zvuk vycházející z pláň. Něco jako tlučení vzdálených bubnů.

Miranda byla první, která spatřila, jak před ní povstal monolit: samostatný výhřez poďobané skály – jako gigantické vejce posazené nad prudkým propadem k pláni. Marion, která okamžitě

vylovila tužku a zápisník, vzápětí zahodila obé do kapradin a zívla. Všechny nečekaně přemohla neovladatelná malátnost a čtyři dívky se vrhly na mírně svažující se zem pod ochranou monolitu a usnuly tak hluboce, že se ze skalní trhliny vynořila ještěrka rohatá, která se beze strachu uvelebila v ohybu Marioniny paže.

Procesí podivně vypadajících brouků v bronzové zbroji pochodovalo poklidně přes Mirandin kotník a když se probudila, pozorovala, jak se spěchají schovat do bezpečí pod spadlou kůru. V bezbarvém soumraku vynikly všechny detaily – jasně vykreslené a oddělené. Obrovské neuspořádané hnízdo zaklíněné ve vidlici zakrslého stromu, každá větvička a peříčko složitě provázáno a utkáno neúnavným zobákem a drápem. Všechno, jen kdyby byly schopné to vidět dostatečně jasně, bylo krásné a celistvé – nepořádné hnízdo, roztrhané mušelinové sukně zubaté jako skořápky hlavonožců, Irminy prstýnky vlasů rámující její tvář v nádherných kudrnatých spirálách – dokonce i Edita, zardělá a dětinsky zranitelná ve spánku, byla nádherná. Probudila se, zakňučela a protírala si zarudlé oči. „Kde to jsem? Ó, Mirando, cítím se hrozně!“ Ostatní už byly teď také vzhůru a na nohou. „Mirando,“ řekla znovu Edita, „cítím se úplně strašně! Kdy půjdeme domů?“ Miranda na ni pohlédla tak podivně, skoro jako by ji neviděla. Když Edita otázku zopakovala hlasitěji, Miranda se k ní prostě otočila zády a začala kráčet směrem nahoru, druhé dvě ji následovaly v malé vzdálenosti. No, snad ani nekráčely – spíše klouzaly přes kameny bosýma nohama, jako by byly na koberci v salóнку a ne na těch ošklivých starých kamenech, pomyslela si Edita. „Mirando,“ zavolala znovu. „Mirando!“ V bezdechém tichu se zdálo, že její hlas patří k jinému

tělu, daleko odsud, krátké skřípavé zaskřehotání utichající mezi skalnatými zdmi. „Vraťte se! Nechoďte tam nahoru – vraťte se!“ Cítila, jak se dusí, a strhla si nabíraný krajkový límec. „Mirando!“ Přiškrčený výkřik vyšel z jejích úst jen jako šepot. K jejímu zděšení se tři dívky rychle vytrácely z dohledu a právě zahýbaly za monolit. „Mirando! Vraťte se!“ Udělala několik vrávoravých kroků směrem k nim, ale už jen viděla, jak poslední bílý rukáv rozhrnuje keře a mizí.

„Mirando!“ Nikdo neodpověděl. Hrozivé ticho se uzavřelo a Edita začala, teď už poměrně hlasitě, křičet. Kdyby byl její vyděšené výkřiky zaslechl kdokoli jiný než jen malý klokan, který dřepěl ve shluku kapradí pár stop od ní, piknik u Hanging Rock by mohl být jen dalším piknikem v letním dni. *Nikdo ji ale neslyšel.* Klokan vyplašeně vyskočil a vystřelil pryč, když se Edita prudce otočila dozadu, vrhla se slepě do křovin a běžela, s klopýtáním a křikem, zpět směrem k pláni.